

Pehkosen muorin talo

Minä olin varmasti ensimmäinen, joka huomasi ettei Pehkosen talossa enää eletty. Lunta satoi silloin päivittäin, näin tiellä jälkiä, mutta Pehkosen mökiltä nouseva polku pysyi valkeana ja koskemattomana. Savupiipusta ei myöskään tullut savua. Jäätyneessä ikkunassakin paloi sama lamppu päivin ja öin. Tuijottelin tätä omasta ikkunastani ja pohdin näkemääni. Kukaan ei kiinnittänyt tällaiseen huomiota. Kotona vain riideltiin. Alakerrasta kantautui jatkuvaa sanaharkkaa, kolina puolestaan oli tavaroiden siirtelyä. Ja ratiseva ääni syntyi ruskeasta teippirullasta, jolla muuttolaatikoita suljettiin.

Lauantaina en oikein osannut pysytellä talossa vaan lähdin pihatielle. Aamu oli kirkas mutta metsänlaitaan oli keräytymässä tummia pilviä. Siinä astellessani uskoin niiden pudottavan vielä illemmalla lunta. Ehkä siitä tulisi vielä kunnan myräkki... Näin jälkeni, kiemuraisen polun pellon rinteessä, ja päädyin pohtimaan alkavaa viikkoa, koulunvaihtoa ja kotikontujen jättämistä, ja kylmä olo valtasi minut ajatellessani isän luo muuttamista.

– Mikset ole pakannut tavaroitasi, isä oli huutanut illalla.

– Pakkaa homo itse!

Minä en ikinä osannut pitää suutani, ja isän lyönti kirveli yhä poskellani kun potkiskelin lumia pois kengistäni ja nousin portaita. Ikävät ajatukset katosivat kuitenkin huomattessani arvanneeni oikein: Pehkosen ovi oli lukitsematta. Nyt saatoin käydä keittiöön, jossa suuri käkikello tikitti seinällä. Näin pöydällä pikkuleipätarjottimen ja kahvikupin. Tunsin nenässäni tunkkaisen imelän hajun.

Oli jäätävän kylmä, mutta silti avasin takkini. Kurkistin ovenraosta olohuoneeseen. Se oli hämärä, ryijyjen ja ompeleiden vuoraama tila, jossa keskellä keinutuolissa istui tumma hahmo.

Istuuduin keittiön pöydän ääreen. Otin tarjottimelta piparin. Jäin kuuntelemaan käkikellon tikitystä ja katselemaan jäätyneestä lasista pihamaalle. Näin että siellä oli pitkiä jääpuikkoja kasvava pihakeinu, haalistuneen punainen lato ja lumen kummuksi naamioima pihakaivo. Meidän talostamme näkyi vain katon harja. Tänne tuskin eksyisi kukaan, ajattelin.

– Tuo lapsi ei osaa muuta kuin varastaa ja haistatella, kuulin isän huutavan.

– Miksi sinä et voi ottaa vastuuta hänestä, onhan hän sinunkin, oli äidin vastaus.

– Pakkaatko sinä nyt niitä tavaroitasi, arvasin isän osoittavan nyt sanansa minulle. Tiesin hänen päänsä asennon muuttuneen niin että hänen suunsa ammotti kohti kattoa. Kuulin sen äänestä.

Minä tein työtä käskettyä ja kasasin kaiken tärkeän. Mutta sitten tunsin suuttuvani ja tungin tavarat yhteen suureen kassiin ja livahdin kassi olallani ulos. Oli pimeää ja jostain tyhjystä putosi ääneti suuria lumihiuksia. Se oli puuterimaista lunta, joka hajosi jaloissani pieniksi pilviksi juostessani pellon poikki.

Pehkosella en uskaltanut sytyttää valoja vaan raapaisin tulitikun palamaan ja sytytin kynttilän keittiön pöydälle. Kasettinauhurin laitoin hyllylle. Sitten kiinnitin Mötley Crue -julisteeseen olohuoneen seinälle Jeesus-taulun viereen. Minä hieman säikähdin, kun tönäisin muorin vahingossa liikkeelle huonekaluja siirrellessäni. Mutta pian keinuminen pysähtyi ja lopulta paikka alkoi näyttää minun mieleiseltäni.

Myöhään yöhön soitin Mötley Cruen metakkaa. Samalla istuin ja askartelin rikkonaisen radion kanssa. Lopulta kun kasetit oli soitettu läpi, sammutin kynttilän ja vain tuijottelin ikkunasta lumen putoamista.

Kaikki tuntui minusta jotenkin ihmeellisen rauhalliselta.

Katsoin muoria, jonka rypyt silisivät pimeässä; enää vain muutama syvä uurre erottui poskilla. Uskoin ettei hän panisi pahakseen vaikka jättäisinkin kaikki tärkeät tavarani mökkiin. Emmehän kumpikaan tienneet, milloin meidät löydettäisiin. Vai löydettäisiinkö milloinkaan.

Timo Teräsahjon novelli kokoelmasta *Keksijän poika & muita novelleja* (Gummerus 2000).